

Μια παραγωγή... με αυτοπεποίθηση

ΓΙΑ ΑΛΛΗ μια φορά θα ξεκινήσω το σημείωμά μου από μια ανάμνηση (ηλικιακό σύμπτωμα, μάλλον). Κάποτε πέρασα μια ευτυχισμένη εβδομάδα στο Φεσπιβάλ του Εδιμβούργου. Από τις εκατοντάδες παραστάσεις που παίζονταν στο Fringe (στο ανεπίσημο πρόγραμμα του φεσπιβάλ) οι διοργανωτές είχαν επιλέξει την αφρόκρεμα των συμμετοχών, 25 παραστάσεις, την οποία σύστηναν στους καλεσμένους. Μεταξύ αυτών είδα και τις «Ιδιωτικές ζωές» του Νόελ Κάουαρντ. Παρ' όλο που η ποικιλία των παραγωγών καθιστούσε μάταιη κάθε προσπάθεια ταξινόμησης και κατηγοριοποίησης των, εντούτοις την ώρα που τη φάση της ξέπνοης θέασης διαδέχτηκε η φάση της αναδρομικής ανάλυσης μια γραμμή διαχώρισε το σύνολο ως εξής: 24-1, όπου η μοναχική μία παράσταση ήταν το έργο του Κάουαρντ. Ήταν μια συμβατική, παραδοσιακή, τυπική, εμπορική κωμωδία, χωρίς ίχνος θεατρικής πρωτοπορίας, χωρίς στοιχεία μεταμοντέρνας αναζήτησης, καθόλου πειραματική, ενώ όλες οι 24 άλλες στόχευαν στο άνοιγμα νέων δρόμων ή τουλάχιστον στον μονοπατιών στο σύγχρονο θέατρο. Γιατί την ενέταξαν στην επιλεκτική μικρή λίστα; Μα επειδή η παράσταση του λονδρέζικου θιάσου ήταν αρπίαση, τέλεια στο είδος της, με μια υποκριτική που τηρούσε και πληρούσε όλα όσα απαιτούσε η ιδιαίτερη αισθητική της αγγλικής αστικής κωμωδίας παρεξηγήσεων. Ήταν απ' εκείνες τις περιπτώσεις όπου η πληθωρική, λαοφιλέστατη, εμπορική κωμωδία κοιτάζει αφ' υψηλού την κάθε προβληματισμένη πρωτοπορία και απολαμβάνει την αποδοχή του κοινού, το οποίο, έστω και με δόση ενοχής, αφήνει για λίγο τους προβληματισμούς και τις αναζητήσεις. Για να συμβαίνει αυτός ο θρίαμβος, χρειάζονται πολύ καλές παραστάσεις. Οι μέτριες υποβαθμίζουν το είδος, φανερώνουν την ευτέλεια και την επιφανειακότητα του, γυμνώνουν τους χαρακτήρες από τη λαμπερή συμβατικότητα τους.

Η παράσταση της ΕΘΑΛ είναι μια παραγωγή... με αυτοπεποίθηση. Συνοδεύεται από αίσθηση ικανοποίησης που εκπέμπει ο τετραμελής θίασος, φαίνεται ότι η παραγωγή άρεσε ήδη στο λεμεσιανό κοινό, στους συναδέλφους τους, στους ίδιους τους συντελεστές και αυτό το άρωμα της επιτυχίας ενσωματώθηκε στην παράσταση. Παρακολούθησα την τελευταία παράσταση του έργου στη Λευκωσία, παράσταση ήδη «ψημένη», χωρίς τις συννηθισμένες δυσλειτουργίες της αρχής. Είναι η πρώτη κωμωδία που ανέβασε η Μαγδαλένα Ζήρα στην Κύπρο. Σης «Μεταμορφώσεις» και στη «Θηβαΐδα», στην «Τρύπα του κουνελιού» και στην «Αμφιβολία» διαφάνηκε η σταθερή και ήδη αναγνωρίσιμη σκηνοθετική манιέρα με γνωρίσματα όπως ευαίσθητη σύλληψη της αισθητικής ιδιαιτερότητας του παρουσιαζόμενου θεατρικού έργου, βαθιά φιλολογική και δραματολογική ανάλυση του κειμένου, αλλά και μια χαρακτηριστική ροπή προς τη διερεύ-

νηση των συναισθηματικών πεδίων, ειδικά των πεδίων της θλίψης. Γι' αυτό και ήταν πολύ ενδιαφέρον να δούμε τι σκηνοθετικό φωτισμό θα ρίξει η Ζήρα πάνω στην καλοφτιαγμένη, συμμετρικά δομημένη κωμωδία του Νόελ Κάουαρντ.

Πιστεύω, πως η σφραγίδα της φαίνεται περισσότερο στο πρώτο μέρος. Όλο το στίσιμο με τους ηθοποιούς να βρίσκονται για πολλή ώρα με την πλάτη προς το κοινό και με το πρόσωπο προς το τόσο όμορφα ζωγραφισμένο γαλλικό τοπίο του Εδουάρδου Γεωργίου να αναπολούν το παρελθόν ή να ονειρεύονται το μέλλον, να ακούει τη μουσική των αναμνήσεων ή των προσδοκιών τους, (μουσική επιμέλεια Γιώργου Κολιά) προσθέτει γλυκιά διάθεση, έστω κι αν καθυστερούσε την κωμική φόρα, την οποία έτσι κι αλλιώς θα έπαιρνε η παράσταση.

Μάλλον, το «έτσι κι αλλιώς» είναι λάθος έκφραση. Χρειάστηκε υποκριτικός κόπος για να κορυφωθεί το κωμικό στοιχείο και μια καλή οργάνωση της τόσο έντονης σκη-

νικής δράσης της τετραμελούς ομάδας. Και τώρα θα επιστρέψω σ' εκείνη την αίσθηση ικανοποίησης για την οποία μίλησα πιο πάνω. Ίσως τελικά θα προτιμούσα να δω την παράσταση στα πρώτα της βήματα, όταν το αποτέλεσμα δεν ήταν δεδομένο, όταν οι ηθοποιοί έδιναν τη μάχη τους χωρίς τη σιγουριά που επενέβη κάπως στο παίξιμό του πρωταγωνιστικού ζευγαριού, και έκανε τον Αχιλλέα Γραμματικόπουλο και ιδιαίτερα τη Σοφία Καλλή να παίζουν πιο πολύ προς το κοινό απ' ό,τι κατά την άποψή μου έπρεπε. Οι δύο ηθοποιοί έκαναν καλή δουλειά, αλλά «φαίνονταν» υπερβολικά πίσω από τις μορφές που δημιούργησαν.

Ο Νίκος Νικολαΐδης έφτιαξε έναν πολύ ολοκληρωμένο τύπο, έκανε καλό μίγμα από λίγη βλακεία, λίγη αλαζονεία, πολύ πληγωμένη αξιοπρέπεια. Ο ρόλος του δεν ήταν ένα προσωπίδιο που έμπαινε και έβγαине στο πρόσωπο του ηθοποιού, αλλά προϊόν της πραγματικής κωμικής ενσάρκωσης. Η Ελίζα Πατσαλίδου ήταν κάπως συγκρατημένη στις στιγμές των κωμικών εξάρσεων των συμπρωταγωνιστών της.

«Ιδιωτικές ζωές» του Νόελ Κάουαρντ από την ΕΘΑΛ
Μετάφραση: Χριστίνα Μπάμπου-Παγκουρέλη. **Σκηνοθεσία:** Μαγδαλένα Ζήρα. **Σκηνικά/Κοστούμια:** Εδουάρδος Γεωργίου. **Μουσική επιμέλεια:** Γιώργος Κολιάς. **Σχεδιασμός Φωτισμού:** Καρολίνα Σπύρου. **Παίζουν:** Αχιλλέας Γραμματικόπουλος, Σοφία Καλλή, Νίκος Νικολαΐδης, Ελίζα Πατσαλίδου, Μαριλένα Σταύρου

Θέατρο
ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ